

Trods det smukke Vejr var hun og Karsten nu flyttet tilbage til Byen for at være Moderen nærmere. Med det voksende Aftenmørke holdt hun det ikke længere ud for Uhygge derude paa Landet, hvor de tilmed ingen Telefon havde. Dertil kom, at hun igen havde faaet Mistro til Karsten, fordi hun en Dag fandt et sølvblond Kvindehaar paa en af hans Jakker. Skønt hun i denne Tid uvilkaarlig værgede sig mod alle Indtryk, som kunde bringe hendes Sind yderligere ud af Ligevægt, ringede hun ham regelmæssigt op et Par Gange om Dagen for at faa at vide, om han var i Atelieret. Hun havde ikke kunnet faa sig til at holde Politiforhør. Hun vilde ikke udsætte sig for at komme til at røbe sin Skinsyge. Men hun maatte stadig tænke paa nogle Ord, som hendes Mor i sin Tid ofte havde gentaget for hende, at i Forholdet til Kvinder var de fleste Mænd Lejlighedstyre. Og Karsten da, som engang havde været en *professional*? Bestandig saae hun for sig den smukke Frk. Sølling, som de havde truffet paa Sofielyst, og hvis Haar netop havde haft den samme lyse Farve.

Karsten var for sit Vedkommende meget tilfreds med den tidlige Indflytning til Trods for, at han ogsaa herinde i Byen var i Forlegenhed med, hvor han skulde gøre af sig selv om Aftenen. I Teatrene kunde han under de forhaandenværende Forhold ikke vise sig uden at vække Anstød, og endnu mere vilde Besøg i Tivoli eller Cirkus krænke den gode Tone, som det var bleven ham magtpaaliggende at overholde.

Men al denne Selvforsagelse tog unægtelig paa Humør-